

серед студентів вищих навчальних закладів.

1. Мова української юриспруденції : навч. посіб. / В. М. Пивоваров, О. М. Єрахторіна, О. А. Лисенко та ін. Харків : Право. 2020. 330 с.
2. Ораторське мистецтво : навч.-метод. посіб. / авт.-уклад. : І. М. Плотницька, О. П. Левченко, З. Ф. Кудрявцева та ін.; за ред. І. М. Плотницької, О. П. Левченко. К. : НАДУ. 2011. 128 с.
3. Кацавець Р.С. Ділова мова: сучасний вимір: підручник / Р. С. Кацавець. – К. : Центр учбової літератури. 2008. 196 с.
4. Кацавець Р. С. Ораторське мистецтво як складник професійних якостей юриста / Р. С. Кацавець // Вісник Академії адвокатури України. 2009. Число 1. С. 137–141. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vaau_2009_1_21
5. Васильев В. Л. Юридическая психология. – СПб : Питер Ком. 1998. 656 с.

Кирило Степаненко,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри загальноправових дисциплін

Дар'я Лакєєва,

студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

МІСЦЕ АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕЛІКТНОГО ПРАВА В СИСТЕМІ ПРАВА І ГАЛУЗІ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Останнім часом з'являється все більше питань, пов'язаних з переоцінкою понять. Одне з понять, на яке звертається увага, - це поняття та зміст адміністративного права. Причин цьому багато: той факт, що політичний та соціальний порядок життя змінився за останні два десятиліття, що, у свою чергу, призвело до ідеологічних змін у громадян. Сама реальність вимагає нових підходів до розуміння соціальних явищ, і закон не є винятком. Знання добре відомих концепцій у новій реальності змушує їх по-різному ставитися до їх змісту, крім того, що саме життя приносить нові явища та факти, які не можна ігнорувати. Закон повинен містити поняття дійсності, забезпечуючи тим самим унікальний спосіб підтвердження суспільно корисної поведінки. Водночас закону судилося не лише виявляти та врегулювати невідомі куточки сучасного життя суспільства та окремих його членів, а й забезпечувати стабільність відносин у майбутньому.

Адміністративне право як одна з частин правової системи не містить усіх вищезазначених ознак. Крім того, адміністративне право - це галузь права та законодавства, яка регулює широкий спектр правовідносин у публічній сфері, де учасниками правовідносин є суб'єкти влади, які, на відміну від ін-

ших учасників, наділені іншими повноваженнями.

Питання адміністративного права були і залишаються предметом багатьох наукових досліджень. Важливі юристи з України та за кордоном звернули увагу на вирішення цих питань, а також на пошук оптимальних моделей правовідносин за участю владних структур. Незважаючи на докладені зусилля, значний масштаб проблем у цій галузі залишається суперечливим. Однією з проблем є існування правильного делікту. Багато хто скаже, що це так. Монографії та дисертації присвячені певній проблемі або окремим її компонентам. Незважаючи на масштаби обшуку, питання існування адміністративного правопорушення як окремої галузі права, підгалузі чи інституту адміністративного права залишається актуальним. В даний час не існує єдиного підходу до розуміння правильного делікту.

Все вищесказане визначило мету дослідження. Це аналіз існуючих підходів до розуміння адміністративного правопорушення та його місця в правовій системі України.

Правова система визначається економічною та соціальною структурою суспільства, структурою права, що виражає його внутрішню узгодженість і єдність права, а також їх поділом на сектори та інститути [1, с. 18].

І В. Міцкевич пише, що структурний аспект правової системи будь-якої держави полягає в тому, що всі правові норми, що містяться в цьому позитивному праві, складають одне ціле, яке поділяється на відповідні взаємопов'язані частини структури права і законодавства. В основі такої значущої структури права і законодавства лежить різноманітність видів суспільних відносин, що є об'єктивним поза правовими критеріями для його поділу на різні частини: галузі, підгалузі, правові інститути. Такий об'єктивний критерій розподілу єдиної правової бази в галузі, установах тощо. регулюється законодавством [2, с. 191].

Найбільшим структурним елементом правової системи є галузь права. Юридична галузь є відносно відокремленим підрозділом правової системи, який складається з правових норм, що регулюють якісно специфічний тип суспільних відносин³. З іншого боку, галузь права являє собою систематизований набір основних норм, які складають окрему частину правової системи і які своїм конкретним методом регулюють якісно унікальний тип суспільних відносин. Критеріями розподілу права в промисловості є предмет і метод правового регулювання⁴. Виходячи з наведених вище визначень «галузі права», ми можемо побачити два різні, але не взаємовиключні, а навпаки, взаємодоповнюючі підходи до сприйняття та розуміння цього поняття. Перший підхід, висловлений паном Хропанюком, базується на сприйнятті поняття "галузь права" як частини правової системи, тоді як А.В. Мелехін вказує на внутрішню структуру галузі права та представляє визначення на основі її внутрішньої складової. Таким чином, юридичний сектор поєднує сукупність правових норм, що регулюють якісно однорідні правовідносини, які характеризуються конкретним предметом та способом правового регулювання та є

частиною правової системи в цілому правових норм. Як уже зазначалося, відмітними елементами галузі права є предмет і метод регулювання [3, с. 197].

Предметом правового регулювання є якісно однорідний тип суспільних відносин, на які впливають норми конкретної правової галузі⁵. Предмет законодавства є основним критерієм розподілу права в промисловості. Це якісно специфічний тип суспільних відносин, який орієнтований на функціонування цієї галузі права (наприклад, область адміністративних відносин в адміністративному праві) [4, с. 456].

Метод правового регулювання - ще один критерій, який являє собою поєднання правових засобів і прийомів, що впливають на закон про поведінку людей та суспільні відносини. Для врегулювання останніх використовуються в основному два методи: диспозитивний та імперативний. Вони застосовуються для поділу права на такі сфери: державний, адміністративний, кримінальний, цивільний, кримінально-процесуальний тощо. Підгалузь може належати до галузі права.

Не концентруючись на понятті права, теоретичних засадах та розумінні предмета та методу регулювання в теорії права, ми вважаємо за необхідне зазначити, що в результаті багаторічних наукових та емпіричних досліджень вчені-правознавці дійшли висновку, що однією галуззю правової системи є правильне право. характеризується предметом та способом регулювання, властивим даному сектору.

Адміністративне право - галузь права, яка регулює суспільні відносини у сфері державного управління та встановлює адміністративну відповідальність за правопорушення, пов'язані з державним управлінням.

Адміністративне право органічно пов'язане з виконавчою владою як важливим інструментом його реалізації та галуззю права, яка формує правову основу її функціонування [5, с. 408].

Всі вищезазначені факти вказують на широкий нормативно-правовий матеріал, який охоплюється терміном «право адміністративного делікту» і який безпосередньо пов'язаний із захистом та захистом прав, свобод та інтересів людини від соціально небезпечних та асоціальних явищ та регулює права, свободи та права учасників. провадження за адміністративні правопорушення.

Тому, на наш погляд, необхідно переформулювати сформовані доктрини розуміння адміністративного делікту, що визначили гідне місце цього правового явища. В даний час сфера законодавства та законодавства про адміністративні правопорушення є дуже важливою для забезпечення та реалізації прав, свобод та інтересів не тільки осіб, причетних до адміністративної відповідальності, але й інших учасників адміністративних правопорушень та учасників Протоколу про адміністративні правопорушення (адміністративне розслідування). Тому ми вважаємо, що розробка цього теоретичного питання надзвичайно важлива на практиці, пов'язана з гарантіями реалізації учасниками провадження у справах про адміністративні правопорушення.

1. Задорожна Я. В. Спосіб вчинення протиправного діяння як ознака об'єктивної сторони адміністративного проступку : автореф. дис. ...канд. юрид. наук: 12.00.07. Запоріжжя, 2016. 18 с.
2. Трещова О. Р. Державний примус в адміністративному судочинстві України: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2012. 191 с.
3. Орлова В. О. Управлінські процедури в діяльності виробничих організацій (адміністративно-правовий аспект): дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.07 .Запоріжжя, 2013. 197 с.
4. Коломоєць Т. О. Адміністративний примус у публічному праві України : дис.... докт. юрид. наук : 12.01.17 . Харків, 2017. 456 с.
5. Комзюк А. Т. Адміністративний примус в правоохоронній діяльності міліції в Україні: дис. ... докт. юрид. наук : 23.03.06. Харків, 2016. 408 с.

Маргарита Дуда,
студентка факультету
соціально-психологічної
освіти на управління
Науковий керівник:
доцент кафедри
загальноправових дисциплін
к.ю.н., доц. **Талдикін О.В.**
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

АПАТРИДИ: ПРОБЛЕМА ПАВОВОГО СТАТУСУ

Визначення конституційно-правового статусу осіб, а саме питань, що пов'язані з відсутністю громадянства або підданства є проблемою світового масштабу. «Часто проблема апатридів має місце через недоліки в законодавчих системах певних держав: дискримінацію, недосконалі закони та ганебну практику. Осіб без громадянства нерідко ізолюють від суспільства та позбавляють базових прав, таких як реєстрація народження, освіта, охорона здоров'я, реєстрація шлюбу та працевлаштування; у разі смерті такої особи не видається свідоцтво про смерть і не відбувається офіційне поховання [1].

У 2014 році Управління Верховного комісара Організації Об'єднаних Націй у справах біженців (УВКБ ООН) відзначило 60-ту річницю Конвенції 1954 року про статус осіб без громадянства. Прийняття Конвенції було пов'язане з подоланням наслідків Другої світової війни. Наслідками, що призвели до переміщення великої кількості осіб, які залишилися без документів, що посвідчують особу, до зміни державних кордонів в Європі, що у свою чергу змусило цілі народи змінювати своє місце проживання. Негативним проявом цих глибоких соціальних перемін було те, що деякі особи за-